

Uddrag fra "117 stemmer, fremmed og nært, drømme og visioner", Forlaget Epigraf 2012.

TYNGDEKRAFTEN
Susie Haxthausen

Der var engang en pige som voksede op i en meget kunstnerisk familie, og derfor mente hun bestemt også, at hun selv skulle være kunstner, men hun vidste ikke hvilken slags kunstner hun ville være. Hendes far var digter. Han var så poetisk, at han gik på tæer. Hendes mor var kunstmaler, og gjorde det i fjerlette penselstrøg. Hendes bror spillede saxofon som en drøm, og hendes søster skrev flyvske noveller. Da pigen havde tænkt sig om, kom hun frem til at hun ville være danser. Familien smilede anerkendende, og hendes forældre fulgte hende til optagelsesprøve på Det Kongelige Teaters balletskole. Der fik pigen at vide at hendes vrister ikke var tilstrækkeligt høje, og så blev hun sendt hjem igen. Nu kunne hun jo havde valgt at blive billedhugger eller sanger – faktisk havde hun glimrende evner for begge dele – men hun var stædig, hun ville være balletdanser. Hver dag i det næste år, lå hun med fødderne inde under klædeskabet, for at tvinge vristerne i facon, og så gik hun til optagelsesprøve igen. Denne gang kom hun ind, og nu havde hun erfaret hvad viljestyrke kunne afstedkomme. Hun besluttede at sætte sig et nyt mål, nemlig at være den yngste primaballerina på teatret, nogensinde. Hun var uhyre flittig med sin træning, og fik da også flere og flere opgaver, men hun kom aldrig længere end til at være den yngste i anden række. Da der omsider blev udnævnt en primaballerina fra hendes årgang, var det ikke hende som blev valgt. "Hvorfor?" spurgte hun. Balletmesteren svarede, at hun var meget dygtig, og dansede nydeligt, men der manglede noget i hendes spring, hun manglede ballon. "Jamen," protesterede pigen, "jeg er den ballerina på teatret, som hopper højest!" "Dans er ingen højdespringskonkurrence," svarede balletmesteren. "En

danser skal svæve hen over scenen." "Jamen," sagde pigen, "man kan da ikke ophæve tyngdekraften." "Man kan lære at blive gode venner med den," sagde balletmesteren.

Så drog pigen ud i verden for at lære tyngdekraften at kende, og blive ven med den. Først klatrede hun i bjergene, men der var tyngdekraften nærmest en fjende. Så sprang hun elastikspring og faldskærmsspring, og oplevede tyngdekraften som gys og sus, men ikke som en ven. Det var først da hun var ved at tage flyvecertifikat, og oplevede sin første perfekte landing, at noget gik op for hende. Hvorvidt en flyvetur var vellykket eller ej, afhang jo af landingen, af mødet med jorden. Hun fløj op og hun landede, fløj op og landede, indtil hun syntes at nu var hun blevet ven med tyngdekraften. Tilbage på scenen, gjorde hun nu spring efter spring, og ganske rigtigt: Hvor vidt et spring var vellykket, afhang af fodens møde med gulvet, hvor landingen viste tilbage på springet og forskellen var den samme som mellem højdespring og dansekunst. Pigen gik hjem og delte sin erfaring med familien, og hendes far satte hælen i, og skrev kraftfulde digte. Hendes mor lagde sine fjerlette pensler og oplevede farvernes tyngde, da hun gik over til at bruge tommelfingeren. Hendes søsters noveller fik jordforbindelse og hendes bror spillede drømmen ind i virkeligheden. Men pigen - hun besluttede at blive pilot.

Susie Haxthausen (1945) *forfatter og fortæller*